



*Maailman Teatteripäivä 27.3.2014 julistus, kirjoittaja Brett Bailey*

### **Lannistumaton Esityksen Henki elää inhimillisessä yhteiskunnassa**

Pienissä kylissä puiden alla ja globaalien metropolien high tech –näyttämöillä; koulujen juhlasaleissa, pelloilla ja temppeleissä; slummeissa, kaupunkien toreilla, kuntien monitoimitaloissa ja keskustojen kellareissa ihmiset kerääntyvät yhteen kokemaan luomaamme katoavaa teatteriesitystä. Elävät kehomme, hengityksemme ja äänemme ilmaisevat ihmisen monimutkaisuutta, moninaisuutta ja haavoittuvuutta.

Kokoonnumme itkemään ja muistamaan; nauramaan ja syvällisesti ajattelemaan; oppimaan, vakuuttamaan ja kuvittelemaan. Kokoonnumme ihailemaan taituruutta ja ruumiillistamaan jumalia. Kokoonnumme hengittämään samaan tahtiin tietoisina kyvyistämme kauneuteen, myötätuntoon ja kauheuksiin. Kokoonnumme yhteen täyttymään energialla ja voimaantumaa. Kokoonnumme juhlistamaan erilaisten kulttuurien rikkautta ja kaatamaan rajoja, jotka meitä erottavat.

Lannistumaton Esityksen Henki elää inhimillisessä yhteiskunnassa. Yhteisöstä syntyneenä se pukee ylleen erilaisten traditioiden naamioita ja teatteripukuja. Se ottaa käyttöönsä kieleemme, rytmimme ja eleemme, se tekee tilaa keskuuteemme.

Ja me taiteilijoina tehdessämme työtä tämän ikaikaisen hengen kanssa, tunnemme pakottavaa tarvetta saattaa tämä henki lävistämään sydämemme, ajatuksemme ja ruumiimme, jotta todellisuus kaikessa arkipäiväisyydessään ja sähkökyvässä arvoituksellisuudessaan paljastuisi.

Tässä ajassa miljoonat ihmiset kamppailevat säilyäkseen hengissä sortohallinnon ja ahnaan kapitalismin ikeessä. He pakenevat konflikteja ja vastoinkäymisiä. Tässä ajassa salaiset palvelut loukkaavat yksityisyyttämme ja tunkeilevat hallitukset sensuroivat sanojamme. Tässä ajassa metsiä hävitetään, eliölajeja tuhotaan ja valtameriä myrkytetään. Mitä me taiteilijat tunnemme velvollisuudeksemme tästä ajasta paljastaa?

Onko todellakin niin, että tässä epätasa-arvoisten voimien maailmassa – jossa niin monet hegemoniset järjestykset yrittävät saada meidät vakuuttuneiksi, että yksi kansa, yksi rotu, yksi sukupuoli, yksi seksuaalinen suuntautuminen, yksi uskonto, yksi ideologia tai yksi kulttuurinen viitekehys on toista ylivermaisempi – onko tällaisessa maailmassa todellakin oikeutettua vaatia, että taiteiden tulisi luopua yhteiskunnallisesta tehtävästään?

Olemmeko me, areenoiden ja näyttämöiden taiteilijat, sopeutumassa markkinoiden desinfioimaan kysyntään vai tarttumassa valtaan, joka meillä on? Pystymmekö raivaamaan tilaa yhteiskunnan sydämessä ja mielessä, kokoamaan ihmisiä yhteen, innostamaan, lumoamaan ja jakamaan tietoa? Pystymmekö luomaan toivon ja vilpittömän yhteistyön maailmaa?

*Käännös: Teatterin tiedotuskeskus (TINFO)*